

On luovuttava pel...

Rovasti K. R. Törn...

Pirtin Viesti

NURMEKSEN SEUDUN EVANKELISEN KANSANOPISTON TOVERILIITON LEHTI

1947

N:o 1

On luovuttava paljosta.

»Lähde maaltasi ja isäsi huoneesta sille maalle, minkä minä sinulle osoitan.» 1 Moos. 12:1.

Uskonisämme sai siis hänkin kokea totuuden paikkansapitävyyden, että uskossa eläminen merkitsee menetystä jos saavutustakin. Kuinka paljon hän saavuttikaan joutuessaan pois ilmapiiristä, missä epäjumalanpalvelus kaikkine siihen liittyvine seurauksineen olisi varmasti hänet langettanut ainakin puolittien jumalisuuteen. Mitä merkitsikään hänelle tottelemisen tiellä saavutettu kokemus Jumalan elävästä huolenpidosta, johdatuksesta, varjeluksesta ja siunauksesta, joka korvasi satakertaisesti kaiken menetetyn? Mutta sittenkin liha ja veri varmaan monasti erämaataipaleilla ja muukalaisuuden kiroissa laskeskeli menetyksiä ja siltäpuolen ei mahtanut hänkään kapinamieltä täysin välttää.

Mutta uskon kuuliaisuus kykeni kuitenkin aina lihan voittamaan. Jopa niin, että me huomaamme Abrahamin uskossa aivan erikoisesti loistamassa sen piirteen, että siinä oltiin valmiit suurimpiinkin uhrauksiin Jumalan ja hänen käskynsä tähden. Ei siinä rakkain poikakaan enään saanut olla poikkeuksena, vaan hänetkin oltiin valmiit Herralle luovuttamaan, kun hän sitä vaati. Herran oman on oltava valmis menettämään kaikki Herran itsensä tähden. Ei hänen omansa saa laskeskella voittoja eikä tappioita, vaan hänen on kuljettava tietänsä ehdottomassa kuuliaisuudessa maksoi mitä maksoi. »Hänelle mieliksi». (2 Kor. 5:9) on pääasia. »Mulle tiesi aina parhain olkohon; Oma tahton taasen Aina kuolkohon».

Nuori ystäväni! Tahdotko lähteä matkaan Herran tiellä tällä edellytyksellä? Tahdotko matkan kestäessä kilvoitella tinkimättömyyteen tällä tärkeällä kohdalla?

Voisi kai empimättä sanoa, että siitä taistelu aivan etusijalla meidänkin maallistu-

neella ajallamme uskonelämässä käy. Ja olemmehan me päivittäin sitä tietenkkin jokainen jollakin lailla toteuttamassakin. Mutta menemmekö siinä pohjiin asti? Onko mielessämme Herran sanat: »Jos joku tulee minun tyköni eikä vihaa isäänsä ja äitiänsä ja vaimoansa ja lapsiaan ja veljiään ja sisariaan, vieläpä omaa elämäänsäkin, hän ei voi olla minun opetuslapseni» (Lk. 14:26). En kysy tätä korkealta paikalta väittäen, että minä olisin tässä kohdin moitteeton, vaan todetakseni sen tinkimättömän lain, joka on voimassa sekä minun että sinun kohdalla. Ja lausuakseni sen vakaumukseni, että uskomme päämäärän, sielumme autuuden, lopullinen saavuttaminen, on kyseenalainen, jos emme anna Herran sanan tälläkin paikalla olla tinkimättömänä tuomarina. Paavali sanoo: »Mutta tämän kaiken minä teen evankeliumin tähden, että minä itsekin tulisin siitä osalliseksi» (1 Kor. 9:23). Hänen lopullinen evankeliumiin osallistumisensa siis on riippuvainen sen oikeasta käyttämisestä uskonkilvoituksen jatkossa.

Ja vaikka Paavali hyvin tietää, että loppujen lopuksi tässäkin asiassa ihmisraukka on viimeiseen saakka armon varassa, aina vain anteeksiantamisesta riippuvainen, niin hän ei kuitenkaan hiukkaakaan tingi ihanteen ja velvollisuuden toteamisessa. Älkäämme siis mekään! Vapauden täydellinen laki (Jaak. 1:25) evankeliumi, olkoon samalla elävänä velvoittajana luopumaan kaikesta, kantamaan ristiämme ja seuraamaan Herraamme kuolemaan asti.

Kansikuvamme on ennestään tuttu. Se on tässä kuitenkin vielä muistona entisestä Haikolasta, jollaista ei enää ole. Juuri valmistuva jatkorakennus on muuttanut huomattavasti tätä tuttua kuvaa. Voimme esitellä »nykyisen» Haikolan seuraavalla kerralla.

Nurmeksen Evankelisen Kansanopiston Toveriliiton lehti

N:o 1

Päätoimittaja: Past. T. Salomaa

1947

Golgotalla.

*Oi uhrilammas Golgatan
Noin ristinpuussa nääntyy.
Hän poistaa synnit maailman,
nyt kohtalomme kääntyy.
Nyt rikki murtuu käärmeen pää
ja vaiheita maahan jää.
Tie taivaaseen on auki!*

*Sä huusit: „Kaikki täytetty!“
Se sieluun kaikkein piirrä!
Pois itsestän nyt ristihin
mun katsehen myös siirrä!
Näin tuskan yöhön sieluni
luo loistehen sun ristisi,
ja tunnossan on rauha.*

Siionin Kannel 141.

Älä jää yksin.

Yksinäisyyskin on tärkeä ja kallis asia. Hiljaisuudessa Herran sanan ääressä ja rukouksessa vietetään siunattuja hetkiä. Niiden aikana rauha täyttää sydämen ja elämän tehtävät aukeavat uudella tavalla.

Mutta tärkeätä on uskovalle nuorelle myös yhteys toisiin Herran omiin. Opetuslapset aikoinaan elivät jatkuvasti yhdessä. Yhdessä he seurasivat Mestariaan ja kokivat taivaan voimien läsnäoloa. Kautta aikojen ovat kristityt kuuluneet seurakuntaan, jonka jumalanpalvelus, sanan ja sakramenttien käyttö, rukous ja laulu on liittänyt heidät yhteen monin sitein.

Nykyisenä rauhattomana ja monien ristiriitojen repimänä aikana on nuorelle uskovalle aivan välttämätöntä, ettei hän jää yksin. Yksinäisen saa sielun vihollinen helposti saaliikseen, kiusaus käy ylivoimaiseksi ja uskon lamppu sammuu. Yksi puu ei pesässä pala, tämä on totta hengellisessä elämässä.

Missä sitten löytää yhteyden seurakuntaan? Hyvin tärkeätä on osallistuminen kotikirkon jumalanpalveluksiin. Niissä saa tyydytystä ja ravintoa runsain määrin, jos vain herkin mielin olemme mukana. Jo kirkkomatkat halki vaihtelevien, tuttujen seutujen aamukellojen toivottaessa meidät tervetulleiksi — jäävät mieliin unohtumattomasti. Saarna on tietysti jumalanpalveluksen kallein osa. Julistus synnistä ja armosta vahvistaa meitä jatkuvasti elämään salatussa yhteydessä Vapahtajamme kanssa. Sanan neuvot ja kehoitukset jäävät auttamaan arkista vaellustammekin. Mutta on suuri vahinko, jos emme huomaa jumalanpalveluksen kaikkia aarteita: rukouksia, toivotuksia, tunnustuksia ja virsiä. Kenelle messun sisältö avautuu, hän saa siitäkin jatkuvasti siunausta. Harjoitelkaamme senvuoksi elävämpää osallistumista koko jumalanpalvelukseen.

Haluan myös tähdentää juhlien järjestämistä ja yhteisiä juhlamatkoja. Vaivanäkö ja ponnistelu suuren asian puolesta innostaa ja pitää elävänä. Älkäämme väsykö ja antako velttoudelle sijaa. Työ Herran vainiolla tuottaa hedelmän. Erilaiset työmuodot antavat tervetullutta vaihtelua toimintaan! Sopsisiko sinun kylääsi parhaiten laulukuoro vai opintokerho? Keskustelu- ja raamattu- sekä vielä lau-

suntakerho voi myös tulla kysymykseen. Tärkeätä on, että toimitaan, velttous vaikuttaa pian uneen. Erittäin siunausrikkaita ovat pitempiaikaiset kokoussarjat, leirit ja kurssit. Niissä autuuden asiat ovat monelle kirkastuneet, tuli on tarttunut toisesta toiseen.

Tarvitsemme myös aivan henkilökohtaista avautumista ja keskustelua sielun asioista. On hyödyksi kokoontua silloin tällöin pienissä piireissä, joissa avomieli- sesti kerrotaan omista kokemuksista, voitoista ja tappioista ja yhdessä etsitään vastausta aivan persoonallisiin kysymyksiin. Usein tällaisissa ryhmissä vallitsee erikoisen sydämellinen ja vapauttava henki, virsi viriää kuin itsestään, tunnit kuluvat huomaamatta.

Kokeneen, vanhemman sielunhoitajan apu on monelle nuorelle ollut ratkaisevan tärkeä. On tullut selvyys pimeään kohtaan, taakat ovat pudonneet pois. On väsyttävää taistella yksin, jos omatunto on jatkuvasti ahdistettu. Käyttäkäämme ahkerasti ripin tarjoamaa apua ja huojenusta!

Vielä suosittelee Raamattu kaikille erästä keinoa yksinäisyyden poistamiseksi, nim. palvelemisen tietä. On kallis asia muistaa vanhuksia, sairaita ja surun painamia. Voimme ehkä lievittää ulkonaistakin hätää, mutta ainakin voimme tuoda sisäistä virkistystä ja se merkitsee hyvin paljon. »Autuaampi on antaa kuin ottaa», »niin kauan en ole yksin, kun on joku, joka tarvitsee apuani».

Mutta ehkä et tiedä ketään samanmielistä toveria läheisyydessä? Esitä rukouksessa tämäkin asia Jumalalle ja pyydä häntä varjelemaan sinut uskossa. Aikanaan saat avun. Herra ei jätä sinua. Hän on alkanut hyvän työn, hän on sen myös päättävä. Ole vain rohkea ja odota turvallisesti, ja sinä saat ihmetellä Herran tietä.

Älkäämme siis tahallamme jättäytykö uskoavien seurasta pois. Taistelkaamme yhdessä uskon jaloa taistelua.

»Joukoin käykäämme suljetuin ja silmämme lippuun luoden, toisens innosta innostuin ja heikolle voimaa suoden!»

Vuosikokouksemme.

Helmikuun 5 päivän illaksi oli Pirttiimme kokoontunut opistoväen lisäksi kannatusyhdistyksemme jäseniä käsittelemään yhdistyksen sääntöjen määräämiä asioita. Rovasti Kr. Tammio avasi kokouksen puheen tinkimättömän ja selvän elämänasenteen tärkeydestä oikean ja väärän, totuuden ja valheen edessä. Helmikuun 5 päivän aiheeseen liittynen piti opistolainen Laura Kemppinen esitelmän J. L. Runebergin elämänvaiheista. Tämän jälkeen seurasi ohjelmassa varjokuvaesitys, jossa opiston johtaja esitteli opistomme perustamisvaiheita. Opistolle hankitun varjokuvakoneen avulla, joka tässä tilaisuudessa uudistettiin, voitiin katsella tähän alkuvaiheeseen liittyviä mielenkiintoisia valokuvia samoin kuin asiakirjojakin.

Vuosikertomuksessa, joka kokouksessa hyväksyttiin, esiteltiin m.m. opiston rakennussuunnitelmien nykyistä vaihetta. Kipeästi tarvittavaa lisätilaa saadaan vielä tämän lukukauden aikana, kun toveripäiviksi voidaan odottaa valmistuvan apulokan ja veistohuoneen. Rakennustyön rahoittaminen on ollut mahdollista sen myötämielisyyden ansiosta, mitä opistotyön ystävät ovat osoittaneet kansanopistorahaston keräystä kohtaan.

Opiston viime vuoden tilien tarkastuksen olivat suorittaneet osastonhoitaja L. Makkonen sekä maanviljelijät J. E. Eskelinen ja K. A. Aatamila. Tahdomme kiittää heitä siitä, että he auliisti suorittivat tämän työn huolimatta siitä, että se vaati huomattavasti heidän aikaansa ja vaivojaan. Tilinpäätöksen loppusumma nousi noin 1.700.000:— markkaan johtuen suoritetuista rakennustöistä ja vastaisuutta tarkoittavista rakennustarvikehankinnoista. Vuosikokous myönsi johtokunnalle ja rahastonhoitajalle tilintarkastajien lausunnon perusteella tili- ja vastuuvapauden.

Vuosikokouksen päätöksen lausui rovasti Kr. Tammio toivoen kannatusyhdistyksen jäsenille lannistumatonta, Taivaallisen Isän apuun ja siunaukseen luottavaa mieltä, rukouksen mieltä ja alttiutta henkilökohtaisiin ponnisteluihin silloin, kun niitä tarvitaan.

Olisi varmaan kannatusyhdistyksemme jäsenten kannalta edullisempaa, jos vuosi-

Älä unohda lukea Raamattua yhdessä meidän kanssamme!

20/3	Sakarian kirjan	6. luvun alkupuoli
21/3	»	6. luvun loppupuoli
22/3	»	7. luvun a.p.
24/3	»	7. luvun l.p.
25/3	»	8. luvun a.p. jne.

Nykyinen Pirtinperhe

tervehtii toveriliittolaisia.

»On sulla riemuna päällä maan myös murheen hetkinä Jeesus vaan.
On sulla lähde, mi virvoittaa, kun matka vaikea uuvuttaa.»

Sinä, opiston käynyt nuori, olet varmaan jo löytänyt oikean riemunaiheen, Jeesuksen. Sinä osaat jo virvoittaa janoista sieluasi armon lähteellä silloinkin, kun osakesi tulee ehkä murheen päiviä.

Me, jotka nyt muodostamme Pirtin perheen, olemme valinneet päivittäiseksi luettavaksemme raamatusta Johanneksen evankeliumin. Siinä ovat m.m. seuraavat Jeesuksen sanat: »Jokainen, joka tätä (luonnollista) vettä, janoo jälleen, mutta joka juo sitä vettä, jota minä hänelle annan, se ei ikinä janoa; vaan se vesi, jonka minä hänelle annan, tulee hänessä sen veden lähteeksi, joka kumpuaa iankaikkiseen elämään».

Varmaan moni meistä on tullut tänne opistoon janoavana. Olemme tunteneet kaipausta johonkin pysyvään, kestävään. Kenties on joku ennen tänne tuloaan ammentanut niistä lähteistä, joista ei ole saanutkaan janoaan sammutetuksi. Maailman huvitukset eivät olekaan kyenneet antamaan sisimpäämme oikeaa, pysyvää iloa ja tyydytystä. Niistä on palattu rinnassa omituinen tyhjyyden tunne.

Täällä opistossa on meitä tahdottu joka päivä ohjata sille lähteelle, joka kumpuaa iankaikkiseen elämään. Sille armon lähteelle saamme käydä janoamme sammuttamaan. Sieltä saamme sielumme oikean rauhan, ilon ja onnen. Sieltä virtaa voimaa epätoivoiselle ja murheelliselle sielulle.

Meidänkin joukossamme on niitä, jotka kaipaavat, ikävoivat jotain menetettyä. On niitä, joilta rakas omainen on odottamatta temmattu pois, on niitä, joilta koti on jäänyt rajan taakse. Poissa on tuttu, rakas kotiseurakunnan kirkkokin. On kuitenkin lohdullista tietää, että ajalliset menetykset ovat hetkellisiä vain. Kun katsoimme Jeesukseen, uskomme syntimme anteeksi Hänen veressään, silloin murheemme muuttuu iloksi.

Toveriliittolainen! Ehkä Sinä sait täällä

kokouksemme voitaisiin pitää esim. toveripäivien yhteydessä, mutta opiston asioiden hoito vaatii, että tämä sääntöjen määräämä kokous pidetään jo näin vuoden alussa.

Raatimies O. R. Alkion kodissa . . .

Saatuamme tiedon raatimies O. R. Alkion kuolemasta tuli niin elävästi mieleen viimekeväinen käyntimme Kajaanissa.

Kaksitoistahenkkinen opistolaisjoukko saapuu nuhruisena ja väsyneenä Kajaanin asemalle; oltiin palaamassa Helsinginmatkalta. Seurakunnan nuorisopastorin ja hänen nuortensa lisäksi oli meitä vastassa sydämellinen vanha herra. Hän oli raatimies Alkio, opistomme ystävä ja kannattaja. Hän veikin sitten koko joukkomme kotiinsa. Tulimme aivan yllättyneiksi siitä hyvyydestä, mikä meitä siellä odotti. Meidät istutettiin pöytään ja yhdessä nautimme ihanan päivällisen. Se oli oikea rakkaudenateria, jonka tunnelma ei mene mielestämme. Sen aikana esitti meille kaksi seminaarilaista, Karkun opiston käynnyttä poikaa, jotka näkyivät hekin majailevan Alkiolla kuin kotonaan, tervetuloilaulun: »Kuulumme joukkohon yhteiseen, ostetut Jumalalle...» Tämän pienen, lämpimän kodin henki aivan huokui uskon iloa ja sydämellistä rakkautta. Kuinka väsyneitä matkalaisia virvoittikaan ja sydämiä lämmitti tuo kaikki: olemme armon sukulaisia!

Lähdimme sitten astelemaan seurakuntatalolle, sillä juhlamme oli pian alkava. Herttaisen isäntämme oli vaikeata seurata kiireistä tahtiamme, jalka nousi hitaasti ja hengitys kulki vaikeasti, ja niin hän jättäytyi jälkijoukkoon, meidän kun oli pakko kiirehtiä. Juhlaltamme hän iloitsi suuresti, siitä, että saisi taas kuulla armon evankeliumia, sanaa Golgatan täytetystä työstä. Hänelle oli ristin armo kallis.

Nyt on väysynyt matkamies päässyt perille taivaan ihanaan kotiin tuon ristin veren turvissa, jonka kiitosta silloin yhdessä veisattiin. Mutta me, jotka saimme matkallamme kohdata hänet ja hetkisen viipyä uskon ystävien kodissa kuin virvoittavalla keitaalla kokien todellista uskon yhteyttä, säilytämme mielissämme kalliina muiston tuosta päivästä.

H. V.

opistossa ollessasi käydä tuolle anteeksiantamuksen paikalle, armon lähteelle. Sait sieltä rauhan sielullesi. Käy vieläkin sillä lähteellä ammentamassa! Rukoile, että meilläkin kirkastuisi jokaiselle sama armo, heräisimme huomaamaan lähteen, josta kumpuaa voima iankaikkiseen elämään!

L. K.

Käsityönopettaja Valva Salomaa:

Suo, etten unohtaisi rukousta . . .

Omalta kohdaltani opistotyö ei ole aivan uutta. Olenhan ollut siinä jollakin tavalla mukana jo pian kymmenen vuotta. Aina olen pitänyt opistokodin elämästä. Nuorten joukko on valloittavaa ja mukaansatempaavaa. Mutta nyt, kun olen tämän vajaan vuoden ollut oikein »viran puolesta» mukana työssä, olen saanut kokea tämän todeksi uudella ja ihmeellisellä tavalla.

Toisaalta olen terveellisesti saanut tuntea, miten heikko ja kykenemätön yksityinen työntekijä on tällä työsaralla. On todella pakko yhä enemmän turvata Sanaan ja rukoukseen. Pyyntö-, kiitos- ja esirukous ovat niitä välineitä, joita tässä työssä tarvitaan. Ja itse neuvottomaksi jouduttuaan alkaa aavistella, miten suuri etuoi-keus meille onkaan annettu, kun Sana kehotelee meitä kaikessa turvautumaan Taivaallisen Isämme kaikkivoipaan ja viisaaseen apuun.

Rakkaat toveriliittolaiset! Teitä muistetaan täällä opistolla joka iltä esirukouksin. Mutta me toivomme teidän puoleltanne samaa. Me tarvitsemme sitä! Älkää unohtako tämän kurssin oppilaita, älkääkä opettajia! Rukoilkaa, että Jumalan tulet palaisivat kirkkaina opiston juhlassa ja arkielämässä. Rukoilkaa, että jokainen pääsisi omistamaan sovintoveren armon omaksi autuudekseen. Rukoilkaa meille työntekijöille taitoa työhömmme. Niihin rukouksiin sulkeutuen tervehdin kaikkia tuttuja ja tuntemattomia opistomerkin kantajia.

Kihloissa:

Pirkko Pöllänen (43—44)
Niilo Huttula.

Martta Annikki Leinonen (42—43)
Tauno Kaltainen

Vihitty:

Elma Sarkkinen (45—46)
Heikki Kettunen

Pyhittäköön Taivaallisen Isän läheisyyden tunto sen ihmeellisen ajan, jolloin suunnittelette omaa kotianne, ja olkoon Hänen siunauksensa parhaana häälahjananne!

Käsityönohpettaja Helmi Aaltonen:

Ensimmäinen muisto.

Nykyisen Haikolan työntekijänä nousee mieleeni ensimmäinen muistoni tästä kodista. Viettäessäni kesää noin kymmenvuotiaana täällä Lipinlahden kylällä jouduin kerran aivan yksin pyrkimään lahden yli päästäkseni mökillemme. Oli noussut kova myrsky. Haikolan rannasta työnsin veneen vesille ja aloitin kamppailuni vasten tuulta ja aaltoja. Heikot lapsenvoimani eivät kestäneet, vaan veneeni joutui aaltojen ajeltavaksi; ajauduin silloin autiona olleeseen saareen. Muistan kuinka uupuneena en uskaltanut enää ajatellakaan lähtemistä järvelle. Silloinen Haikolan isäntä oli kuitenkin nähnyt kamppailuni lahdella ja arvasi hätäni, koskapa hän tuli omalla veneellään noutamaan minua takaisin Haikolaan. Tapaus jäi lähtemättömästi mieleeni jonkinlaisena pelastumisen muistona, joka myöhemminkin on luonut turvallisuuden tuntua mieleeni.

Niin on jälleen tieni tuonut tänne Haikolaan maailman myrskyjen ja ahdistusten keskeltä, ja tämän opiston ja meidän kaikkien Herra ja Auttaja on ottanut minut jälleen hoiviinsa. Samanlainen turvallisuuden ja kiittolisuuden tunne on täyttänyt sydämeni koko täälläoloaikani kuin kerran jo kauan sitten.

»Katso, Jumala on minun auttajani, Herra on minun sieluni tuki». Ps 54:6.

Hyvät entiset ja nykyiset opistolaiset! Älkäämme koskaan unohtako Suurta Auttajaamme. Hänen armossaan ja johdossaan meidän on niin hyvä ottaa vastaan kaikki tulevat päivämme.

Herra, älä kätke minulta kasvojasi! Älä jätä minua yksin ajan kiusauksiin ja levottomuuteen! Seiso kanssani vaivoissa ja vahvista minua juuri tänä aikana!

Kansanopistorahaston

keräys on päättynyt.

Keräyslistat pyydetään palauttamaan opistolle, mikäli joku ei ole vielä sitä tehnyt. Toveriliiton tulokset alkavat olla selvillä. Tavoitteenamme oli 20.000 mk. Kovin vaatimaton summa, mutta parempi näin, ettei ole tullut pettymyksiä. Tuloksemme ylittää varmasti 60.000:—. Opiston kautta on tilitetty 55.000:— ja m.m. Lieksan adventtijuhan tulot on lähetetty suoraan Helsinkiin. Kiitämme kaikkia, jotka tekivät voitavansa. Parhaita tuloksia ovat

Talousohpettajallamme on puheenvuoro.

Saadessani kutsun viime keväänä tänne Nurmeksen seudun evankeliseen kansanopistoon talousohpettajaksi oli eräs harras toiveeni toteutunut. Monasti olin toivonut saada työskennellä juuri evankelisessa kansanopistossa; siksi iloni olikin suuri. Tiesinhän nyt joutuvani siihen ilmapiiriin, johon aikaisempina vuosinani kotikylässäni kuuluin. Toimiessani nuorisoliitossa sain siellä oikean pohjan hapullevaan elämäni. Siellä opin myöskin tuntemaan ja rakastamaan Vapahtajaani ja Herraani, joka siitä saakka on näyttänyt suunnan taivaalliseen kotiin. Nyt siis pääsin jälleen samanhenkisten ihmisten pariin, joita olin kaivannut näiden muutamien siirtolaisvuosien aikana, jolloin nuorisoliiton jäsenet hajaantuivat eri puolille maata ja yhteys heihin monasti kokonaan katkesi.

Toinen ilonaiheeni oli, että sain tilaisuuden työskentelyyn nuorten parissa. Pitkäaikaisimman elämäntyöni olenkin suorittanut juuri tässä ympäristössä, ja sitä saan nyt täällä jatkaa.

Ennen tänne tuloani olin kuullut puhuttavan alkeellisista asunto-oloista. Se ei minua lainkaan peloittanut. Ainoa, mikä tuntui haikealta, oli jättää Etelä-Suomen vehmaat maisemat peltoineen ja niittyineen. Täällä avautui eteeni toisenlainen kuva: Kohtavaaran jylhä kivikkorinne sekä kaunis, leppoisa Pielisen lahti. Pian kuitenkin apeus haihtui, kun sain paremmin tutustua olinpaikkaani. Kirkkaan kuulaana syyspäivänä nousin ylös Kohtavaaralle. Eteeni aukeni ihastuttava näköala kauas Pieliselle. Nähdessäni lukuisat saaret, niemet ja välkkyvät vedet en voinut olla huudahtamatta runoilijan sanoin: »Kaunis olet, synnyinmaa!»

Tein myöskin muutamia marjamatkoja lähikyliin ja naapuripitäjiinkin. Tutustuin takäläiseen väestöön. Näin väkeä, joka monien kovien kokemusten ja taakkojen alla ei ollut lannistunut, vaan yhä entistä sisukkaammin jatkoi työtään ehkä Saarijärven Paavon tavoin ajatellen: »vaikka koettaa, eipä hylkää Herra.»

Tänne tulostani on vierähtänyt puoli vuotta. Syyslukukausi on mennyt meno-

saavuttaneet Tyyne Tampio 6.000:—, Laura Kemppinen 5.600:—, Oili Pennanen 3.225:—, Pertti Heikkilä 3.175:— (kiitämme häntä erikoisesti toveriliittomme avustamisesta!) Varmaan yleisesti on saatu kokea myötämielistä suhtautumista asiaamme, missä se vain on esitetty. Olemme saaneet kokea, että kannattaa yrittää!

»Katsokaa, veljet, ettei vain kellenäkään teistä ole paha, epäuskoinen sydän, niin että hän luopuu elävästä Jumalasta.»

Hbr 3:12.

Yllä olevat sanat antavat meille paljon ajattelemisen aihetta. Me olemme tulleet osallisiksi Jumalan armosta ja saaneet iloita siitä, että olemme Jeesuksen kautta Hänen lapsiansa. Mutta olemmeko säilyneet tämän armon osallisuudessa?

Nuorella uskollamme on monia vaaroja. Pahin vihollisemme on monasti omassa sydämessämme. Se koettaa kaikin keinoin ryöstää meidät Taivaallisen Isämme rakkaudesta. Sen tähden on välttämätöntä, että olemme varuillamme ja koetamme vaalia uskonelämäämme.

Emme voi jättää Jumalan Sanaa ja Ehtoollisen tuomaa siunausta saamatta vahinkoa itsellemme. Rukous on samoin eräs uskonelämämme elinehto, samalla kun saamme siinä jättää lapsen luottamuksessa asiamme Hänelle, joka hoitaa ne parhaaksemme. Uskonelämämme hoitamiseen kuuluu myöskin seurustelu toisten saman tien matkamiesten kanssa. Ollessamme yhdessä laulettua tai luetun Sanan ääressä saamme uutta rohkeutta ja kehoitusta yhteisellä matkallamme.

Mutta jos suhteemme Vapahtajaan on oikea, me tunnemme vastuuta myöskin lähimmäisistämme. Me emme voi kylmin mielin katsella toverimme luopumista elämänsä parhaasta aarteesta, vaan me haluamme tehdä jotain hänen hyväkseen. Ehkäpä hänen tuntuksensa on vielä niin herkkä, että toverillinen keskustelu voi olla johtamassa hänet takaisin ja saa hänen sydämensä lämpenemään Vapahtajan rakkaudelle. Tärkeintä vain olisi, että Jumalan Sana pääsisi omalla voimallaan vaikuttamaan kylmenevässä sydämessä. Ja vaikka toverimme olisi niin vieraantunut Vapahtajastaan, ettei hän haluaisi enää kuullakaan Hänestä, vielä sittenkin ovat esirukouksen mahdollisuudet jäljellä. Etkö tunne ketään, joka tarvitsisi tällaista apuasi? Aivan varmasti Sinulla on sellaisia, useitakin! Epäilemättä Jumala on jo

jaan. Monta miellyttävän kaunista muistoa se jätti jälkeensä. Oli alkajaisjuhlat ja syyslukukauden päättäjaisiksi ylen kaunis joulujuhla. Me keittiöväki suoritimme ohjelmaa kovalla kiireellä juhlaruokien, kinkun, puuron y.m. valmistuksessa ja tarjoilussa. Toiset huolehtivat henkisemmästä puolesta.

Juhla-aika on mennyt. Arkinen aherrus on edessämme. Työn tahti on varmempaa, selvempää. Opinhaluinen nuorten parvi hyörii touhukkaana tehtävissään. Jokai-

Toveripäivät 24–25. 3.

olkoot jälleen jokaisen rukousten aiheena, että ne saisivat tuoda runsaan siunauksen jokaisen elämään. Tällä kertaa voimme kokoontua vasta 24. päivänä, vaikka edellinen päivä jo onkin sunnuntai, sillä silloin vietetään Pohjois-Karjalan Nuorisoliittopiirin talvijuhlia Valtimolla. Sinne meidän on syytä pyrkiä kaikkien, mahdollisimman suurella joukolla. Sinne saapuvat tämän talven opistolaisetkin, ja sieltä tulemme sitten oikein juhla joukolla tänne opistokotiin. Tervetuloa! Evästä ja lusikka mukaan!

Postisiirtotilimme välityksellä lahjoittivat ystävämme opistolle vv. 1945–46 mk 344.672:75 ja korottomia lainoja kertyi mk 116.100:—. Tähän tulokseen osallistui kaikkiaan 745 henkilöä. Kun monet ovat toivoneet, ettei heidän nimeään mainittaisi missään tilityksissä, ja kun Nuorison Ystävässä ei ole riittänyt tilaa tällaista tilitystä varten, teemme sen muulla tavalla henkilökohtaisesti kullekin. Sydämellinen kiitos vielä kaikille, joiden sydän ja käsi oli avoin meidän tarpeillemme!

kauan ihmetellyt, miksi tulet Hänen eteensä yhä vain yksin, omine tarpeinesi. Mikset tuo sen ja sen toverisi asiaa mukanasasi?

Ajattele, kerran iankaikkisuudessa näemme, mitä emme tehneet! Eihän vain silloin yksikään läheisistäsi, tuttavistasi, eihän vain kukaan meidän opistolaisien joukosta vaikeroidi siksi, että Sinäkään et rukoillut hänen puolestaan silloin, kun vielä ovi oli tuhlajallekin avoinna Isän kotiin.

Enemmän huolta toisistamme! Sitä Jumala varmasti meiltä odottaa, niin ettei kukaan luopuisi uskostaan keskimatkalla, vaan saisimme kohdata toisemme iankaikkisissa Karitsan häissä.

Ty y n e T a m p i o.

nen saa harjoitella käytännöllisissä sekä tietopuolisissa oppiaineissa. Opistossamme ei myöskään ole unohdettu Jumalan sanan viljelyä, sitä ravintoa, mikä ihmisen hengelliselle kehitykselle on välttämätöntä. Me ihmiset olemme luonnostamme taipuvaisia ravitsemaan ainoastaan ruumistamme. Mutta Vapahtajamme on sanonut: »Ihmisen ei elä ainoastaan leivästä, vaan jokaisesta sanasta, joka lähtee Jumalan suusta». Sitä on opistossamme tahdottu muistaa.

Hilma Kerminen.

Sisaroppilas Anna-Mirja Kärkkäinen:

Kutsumustiellä.

Oltuani vasta vajaan vuoden diakonisalaitoksessa, en voi kuvata sen elämää ja toimintaa paljoakaan. Koulutuksemmehan kestää neljä vuotta, mutta tahdonkin kertoa vain jotakin siitä, mitä jo ensimmäinen vuosi tuo oppilaalle, joka jännittyneenä ja vähän pelokkaanakin astuu uuteen, ennen tuntemattomaan maailmaan.

Jo ensimmäinen, kaksi kuukautta kestävä lukujaksomme avasi paljon uusia näköaloja siitä tehtävästä, johon olimme tulleet valmistumaan. Selvemmin kuin ennen kuulimme sydämissämme kutsun työhön palvelemaan Jeesusta hänen pienimmissään. Tunsimme oman vähäisyytemme. Meille osoitettiin, ettemme voi omin voimin tehdä mitään. Vasta sitten kun olemme saaneet omistaa Jeesuksen omaksi Vapahtajaksemme, kun Hän on saanut palvelella meitä, sitten voimme opetella palvelemaan lähimmäisiämme. Meitä tyhjenettiin omastamme, ettemme itsessämme mitään olisi. Paljon olemme saaneet tuon kahden kuukauden aikana. Tulimme läheisiksi toistemme kanssa. Koulukotimme ei tuntunut laitokselta, vaan kodilta, jossa jokaista meitä kasvatettiin ja hoidettiin sen mukaan, mitä kukin tarvitsi. Monet neuvot sisäiseen elämäämme, käyttäytymiseemme ja töihimme nähden saimme mukaamme lähtiessämme kukin siihen työpaikkaan, minkä luokan seinällä oleva työlista osotti viimeisen kuukauden loppussa.

Näin hajaantui 15 tyttöä käsittävä joukko viiteen paikkaan, laitokotiin (talousharjoitteluun ja käsitöihin), Päivärantaan (pikkulasten kotiin), Vaalialaan (tylsämielisten lasten hoitokotiin) ja kunnalliskotiin. Osakseni tuli Vaaliala. Ennen diakonissalaitokseen tuloani, kun tiesin, että tällaiset vajaaälyiset kuuluvat osalta diakonissan työalaa, ajattelin, että siellä ovat vain sellaiset työntekijät, jotka eivät kykene työhön muualla. Mutta kun olin ollut kolmen kuukauden ajan hoitamassa noita onnettomia, muuttui käsitykseni kokonaan. Ajattelkaamme hoitajatätiä, joka vuodesta toiseen napisematta hoitaa, pesee ja puhdistaa saamatta koskaan kiitosta hoidettavaltaan, näkemättä työnsä tuloksia, edes vähäistäkin kehittymistä — eikä tämä vaadikin enemmän kuin mitä inhimillisesti katsoen voidaan ihmiseltä toivoa ja odottaa. Työssä ollessa oli siellä ihmeelli-

nen tuntu: »Kaikki mitä olette tehneet yhdelle minun vähimmäistä veljistäni, sen olette tehneet minulle», kuului kuin kuiskauksena kaikkialla. Tuo aika noiden lasten kanssa oli minulle todellista oppiaikaa. Miten usein olin väheksynyt lahjojani ja napissutkin puutteistani Jumalaa vastaan! Ja noilla lapsilla ei ollut mitään! Sain häveten painua Jumalan eteen ja hädässäni pyytää: anna minulle minun syntini anteeksi, anna kiitollista mieltä! Jumala oli käyttänyt lapsia välikappaleinaan opettaessaan minua. Muistelllessani tuota aikaa tuli mieleeni pikku tapaus, joka monen muun joukossa on jäänyt mieleeni. Olin silloin ollut vasta muutaman vuorokauden siellä työssä. Sain tehtäväkseni kunnostaa eräs huoneista päiväkuntoon. Huoneessa oli kaksi lasta, molemmat iältään tosin yli kahdenkymmenen. Lassin vuodetta valmistuessa lauloin hiljaa: Mä olen niin pienoinen, pienoinen aivan... Ihmeekseni Lassi alkoi laulaa mukana ja hänen silmänsä tulivat täyteen kyynelitä. Mitä hän ajatteli, kuinka paljon käsitti, sitä en tiedä. Poika ei puhunut koskaan mitään, ja siksi olinkin hämmästynyt, kun hän osasi laulaa. Muistan usein myös Kaukoa, 6-vuotiasta poikaa, joka oli älyllisesti toisiin nähden hyvin kehittynyt. Hän kuului niihin muutamisiin, jotka osasivat puhua. Hän ei kuitenkaan voinut liikkua sängystään ja kädet ja jalat tekivät yhtenä pakkoliikkeitä. Mutta millainen mielikuvitus tällä lapsella oli! Hänellä oli Veikko-hevosensa kanssa paljon puhua aamusta iltaan. Posti oli haettava, kaupoissa käytävä, sedät ja tädit kyyditävä asemalle. »Täti, mihin ajetaan tänä aamuna?» oli usein ensimmäinen kysymys, kun menin aamuisin toivottamaan Kaukole hyvä huomenta. Tuli mieleen: milloin mielikuvat loppuvat, ja Kauko huomaakin olevansa vain sänkyyn sidottu, avuton poika, ja Veikko-hevonen vain sängyn päähän sidottu nauha. Näin Vaalialassa!

Pikku-lasten koti, johon sitten jouduin, oli mitä ihanteellisin paikka lapselle, joka syystä tai toisesta oli joutunut pois oikeasta kodista, äidin ja isän hoivasta. Siellä totesimme, mitä sääntöjenmukainen hoito, puhtaus ja ulkoilu vaikuttavat lapseen. Monesta lapsesta sanottiin tuotaessa, että hän on hyvin heikko ja kykenemätön syömään muuta kuin maitoa. Lapsi saattoi

olla jo 9 kuukauden ikäinen. Muutaman päivän jälkeen kävi kuitenkin aina niin, että pienokainen söi muhennosta ja velliä hyvällä ruokahalulla. Tosin siinä jouduttiin ensin syöntiaikana pikku kapinaan, mutta pian se unohtui, ja me olimme hyviä ystäviä. Maanantai oli meille odotettu päivä. Silloin näet punnittiin vauvat, ja me näimme, miten he olivat kehittyneet. Joskus sattui joku lapsista olemaan kuumessa, mikä oli vaikuttanut epäedullisesti. Muistan, millä innolla keitimme muna-, voi- ja lactovumvelliä sekä laitoimme happomaitoa, syötettäväksi tuolle lapselle.

Kunnalliskodissa saimme oppia vanhus-ten ja pitkäaikaisten sairaiden hoitoon. Oli liikuttavaa nähdä noiden potilaiden kiintymystä hoitajaan. Iltaisin, päivätyön päätyttyä istuimme usein potilashuoneissa keskustelimme ja lauloimme. Niin vähään tyytyväisiä he olivat ja kiitollisia. Ihailen ja kunnioittaen katseli monen vanhuksen ehtoohetkiä. Koti-ikävä, kaipuu sinne, missä maan taistot ovat tauonneet, näkyi selvästi. Heillä oli sitä syvää elämänviisautta, jota on vain uskossa vaeltavalla vanhuksella. Miten minun laitani on siten, jos Jumala suo elää noin kauan, ajattelimme.

Taloustehtävät ja käsityöt ovatkin jokaiselle opistolaiselle tuttuja. Näissä tehtävissä ollessamme jouduimme myöskin mukaan tyttö-, pyhäkoulu- ja katulähetystyöhön. Viimeksimainitussa on kaikkein mieliinpainuneimpana jäännyt mieleeni viime jouluaattona järjestetty kodittomien joulujuhla, jossa sain olla mukana. Olimme laittaneet juhlahuoneen niin kauniiksi kuin vain osasimme. Kutsuttuja, odotettuja saapuikin salin täydeltä. Voimakkaana kaikui jouluvirsi ja jouluenvankeliumia kuunneltiin hartaasti. Juhlamieltä ei häirinnyt kadun lapsen levoton katse, eikä tehtaan tvömiehen likainen, paikattu suoja-puku. Olimme kaikki seimenlapsen luona etsimässä sieltä oikeata, todellista jouluiloa. Vaikka joulunpyhinä olinkin monissa hengellisissä tilaisuuksissa, niin sellaista juhlamieltä en tavottanut muualla kuin tuossa mainitsemassani juhlassa. Iloisina, kiitollisina poistuivat toisetkin mukanaolijat, sen näki heidän kasvoistaan, ja monet miehetkin kävivät kädestä pitäen kiittämässä juhlan järjestäjiä.

Paljon, paljon on muistoja jäännyt menneeltä vuodelta.

Emme tunne olevamme vain koulussa valmistumassa kutsumustehtäväämme, vaan tunnemme joka päivä suorittavamme sitä kutsumusta, jonka Jumala on meille antanut. Siellä, jos missä, tuntee olevansa Jumalan hoidossa. Avuttomuutensa tuntien on joka aamu pyydetävä Jeesus mukaan päivän tehtäviin, muuten ei jaksaisi. Hän on antanutkin heikolle väkeä

Elämän leipä.

Nuori ystäväni, tuttu tai tuntematon, sinä varmaan ymmärrät erikoisen hyvin ravinnon arvon. Ehkäpä olet joskus tänä korttiannosten aikana saanut kokea sitäkin, että ei ole kylliksi leipää. Nuori terve ruumis tarvitsee riittävän ravinnon pysyäkseen kunnossa. Olet huomannut, miten heikko ravinto heikentää koko olemustasi. Mutta samoin kuin ruumiisi tarvitsee leipää, samoin myös hengellinen elämäsi tarvitsee ravintoa. Olethan muistanut ruokkia sieluasi. Tuo osa sinussa, joka on iankaikkinen, kaipaa elävää ravintoa, »elämän leipää».

Siellä opistossa, missä parhaillaan olet, saat olla Jumalan juhlapöydän ääressä. Siellä tarjotaan sinulle elämän leipää. Et-hän vain istu kylläisenä, ruokahalun puutteessa. Pyydä suurelta lääkäriltä sitä lääkettä, joka antaa ruokahalua. Silloin kelpaa elämän leipä, Jeesus Kristus.

Ja sinä, joka muistelet opistoikaasi jo menneenä muistona, joka olet jo paljon siitä unohtanutkin, ethän vain ole unohtanut Sanan käyttöä, elämän leivän nauttimista. Jos sen unohtat, jää kaikkein tärkein. Tiedät kyllä, miten heikoksi tulet jos olet viikonkin syömättä. Haluaisitko sitten hengellisessä elämässäsi kärsiä nälkää, kun sinulla kuitenkin on ravintovaras-tasto kodissasi, Raamatussasi. Se leipä antaa elämän. Jeesus itse sanoo siitä: »Minä olen se elävä leipä, joka on tullut alas taivaasta. Jos joku syö tätä leipää, hän elää iankaikkisesti. Ja se leipä, jonka minä annan, on minun lihani, maailman elämän puolesta». Joh. 6:51. Sana ja sakramentit — käytätkö niitä? Niissä yksin on elämä.

On niin paljon väsyneitä, onnettomia ihmisiä. Koko elämä tuntuu niin raskaalta. Se johtuu siitä, että Jeesus ja hänen sovinn-

ja voimattomalle kyllin voimaa, josta Hänelle ikuisesti kiitos.

Rakkaat opistoverini ja toveriliittolaiset!

Onko Jumala saanut Sinun työtäsi siunata? Enenevällä kiitollisuudella muistelen opistotalvea. Jo näin pienen ajan jälkeen mikä on kulunut opistoajasta, olen saanut kokea, miten jokaisesta opistossa viettämästäni hetkestä on ollut paljon hyötyä. Tärkeintä kuitenkin on, että jatkuvasti elämme armossa, turvaten Kristuksen sovintoon. Rakas ystävä! Pyydä kanssani rakkaalle opistokodillemme Jumalan run-sasta siunausta.

Terveiset Pohjanmaalta.

»Sinä pidät maasta huolen, kastelet sen runsaasti, sinä teet sen ylen rikkaaksi. Jumalan virta on vettä täynnä.» Ps. 65:10.

Lukiessamme ylläolevaa kiintyy huomiomme erääseen sanaan, jota usein toistetaan. Se sana on »sinä». Aivan toinen kuin mitä ihmisten kesken sillä paikalla käytetään. Eikö tavallisesti sanota ja ajatella näin: kun minä muokkaan maan, kun minä lannoitan sen hyvällä ja sopivalla lannalla, kun minä kylvän siihen hyvää ja varmasti itävää siementä, on sen pakko kasvaa. Aina vain minä! Psalmien runoilija sanoo: sinä. Kumpi on oikein? Tahতোisin vielä viivähtää tässä ja kysyä, mikä on tuonut maapallollemme pula-ajat. Onhan tehty työtä yhtä kiireisesti kuin ennenkin. Maata on kynnetty ja kylvetty enemmänkin kuin ennen. Työpäiviksi on lisätty Jumalan määräämät lepopäivätkin, mutta kaikesta huolimatta puute ja hätä ainakin ihmisten mielestä vain lisääntyy. Eiköhän tästä raamatunsanasta olisi jotain oppimista. Psalmin kirjoittaja sanoo eräässä toisessa yhteydessä: »Jos Herra ei huonetta rakenna, turhaan me työtä teemme». Ja nyt hän sanoo Herralle: »Sinä pidät maasta huolen. Sinä kastelet sen vaot. Sinä pehmität sen multapaa-kut». Mitä jää ihmisen tehtäväksi? Jaakko hän tosiaan aivan nollan arvoiseksi?

Nyt järki väittää vastaan ja sanoo: jos en minä kynnä, lannoita ja kylvä, niin kaikki jää tekemättä. Mutta maltapa! Kuka antaa sinulle ymmärrystä ja voimaa tähän? Ajattele niitä satoja ja tuhansia, jotka koko iäkseen ovat sidotut sairassuoteeseen. Se voisi olla sinunkin kohtalosi! Mutta syy siihen, ettei näin ole, on Hänessä, jossa »me elämme, liikumme ja olemme». Katselkaamme työvälineitä! Aura, kuokka ja kylvökone ovat tarpeellisia ja välttämättömiä. Mutta vaikka meillä

olisi kuinka paljon auroja, kuokkia, lapioita ja kylvökoneita tahansa, jäisi työ kuitenkin tekemättä ilman voimakasta kättä. Maanviljelijä on tarpeellinen ja välttämätön Jumalan taloudessa, mutta hänkin voi tehdä yhtä paljon kuin kuokka tai lapio, jos Jumala heittää hänet pois kädestään. Meidän arvomme on olla työvälineitä eikä työntekijöitä. Tekijä on Hän, »joka säät ja ilmat säätää ja viljan vartuttaa».

Kun nyt olemme näistä ajallisista oppineet, ettemme me ole mitään ilman Jumalaa, voimme sovelluttaa tämän tärkeimpään, sielumme autuuteen, Jumalan työhön. Siinä ei minä-sanalla ole mitään arvoa, vaan kaikki riippuu sanasta »Sinä». Sinä, Taivaallinen Isä, olet antanut minulle elämän ja pitänyt siitä huolen, ettei minulta ole mitään puuttunut. Sinä, Vapahtajani, olet ostanut minut omaksesi pyhällä verelläsi, ja niin minulla on Sinussa toivo uuteen, parempaan elämään. Tässä toivossa saan nyt iloita. Ja Sinä, Pyhä Henki, olet kutsunut ja yhä vielä kutsut omistamaan näitä iankaikkisia aarteita. Sinä, kolmiyhteinen Jumala, olet vain arvollinen saamaan kunnian, kiitoksen ja ylityksen!

Ehkä Pirtin väki, entiset ja nykyiset, yhtyvät kanssani siihen iloiseen tunnustukseen, että Taivaallinen Isä on pitänyt meistä huolta, ja näin katsomme rohkeasti tulevaisuuteen ja sanomme: »Sinä pidät maasta ja maan asukkaista huolen».

Ilmajoella, 20. 10. 1946.

Antti Laamanen.

80220 on opiston postisiirtotilin numero. Sitä käyttäen voidaan lähettää kaikki opistolle aiottu rahalähetykset, lahjoitukset, tilaus- ja kannatusmaksut.

totyönsä on kokonaan unohdettu. Elämän leipä on käyttämättä, nauttimatta.

Rakas nuori ystäväni, tai vanhempi, kuka lienetkin, joka tätä luet! Ethän sinä vain kuulu niihin, joille ei kelpaa elävä leipä. Jeesus, Vapahtajasi seisoo juuri nyt vierelläsi ja tarjoaa parhainta ravintoa.

Hän sanoo: »Minä olen tullut, että heillä olisi elämä ja olisi yltäkyllin». Älä jätä käyttämättä Sanaa ja sakramenteja, sillä ilman niitä et jaksa perille. Mutta niiden voimassa, niistä vahvistuen olet kerran perillä kirkauden maassa.

Hilja W.

Metsämökiltä . . .

Suuria numeroita on piirretty moneen kuittiin. Suurempia kuin aikaisemmin. Varsinkin niihin, jotka liittyvät rakennustöihin. Viime numerossa mainitsimme jotain niistä. Monenlaisia pulmia on ollut tiellä. Mutta kun nyt vihdoin saimme lattialaudatkin, rohkenemme todella odottaa toveripäivistämme muodostuvan entistä huomattavamman tapahtuman opiston elämässä. Nyt meidän ei tosiaan tarvitse lähteä juhlien vuoksi kotoa minnekään. On hauskaa, että saamme juuri toveripäivillä uudistaa uudet suojamme. Mutta tässä ei vielä asia koko erikoisuudessaan...

Kiteen evankelinen kansanopisto, joka sai viime kuulla viettää opistorakennuksensa vihkiäisjuhlia — iloitsemme siitä heidän kanssaan ja toivottamme jatkuvaa, runsasta Jumalan siunausta sen suojissa tapahtuvalle työlle! — tämän opiston väki saapuu koko joukolla toveripäivillemme hakemaan kosketusta meidän toveriliittomme jäseniin. Rukoilkaamme molemmin puolin Jumalan siunausta yhteisille juhlillemme! Tervetuloa, kiteeläiset!

Vieläkin numeroista. Tuntuu miltei siltä kuin täällä Metsämökillä ei juuri olisikaan muuta kuin numeroita. Joka puolella ne ovat vastassa. Vuosikokouksemme aikana ne olivat kuin yhteen kasaan koottuina. Silloinhan esitettiin tilinpäätöksemme viime vuodelta ja todettiin, että opiston menot nousivat 1.700.000:— markkaan. Sellaista oli viime vuonna, ja tämän vuoden loppuun päästessä tuo summa on vielä paljon suurempi. Sellainen suuri summa pysähdyttää ja painee hiljentymään ensin Jumalan eteen pyytämään, että Hän siunaisi työmme, ettei se menisi hukkaan, ja että Hän antaisi meidän saada sen, mitä me tarvitsemme, ja sitten — kuuletko, mitä se summa edelleen puhuu — se kehottaa meitä kaikkia, opistolaisia erikoisesti tekemään voitavamme näiden tarpeiden tyydyttämiseksi. Se on meidän erikoinen etuoikeutemme.

Myöhempien vuosien ja vuosikymmenien opistolaisilla ei ole samanlaista mahdollisuutta antaa työtään ja rakkauttaan juuri näihin ensimmäisten aikojen välttämättömmiin tarpeisiin. Koskaan ei kaivata lisätalaa niin kipeästi kuin nyt, koskaan ei tarvita uusia penkkejä, pöytiä, tuoleja niin ehdottoman välttämättä kuin nyt, kun ne vielä kokonaan puuttuvat. Nyt tehty työ on perustavaa opistomme historiassa. Siksi: »Älkäämme lannistuko! Me saamme aikanamme niittää, jos emme väsy!»

Vuosikokouksen kehoitus. Näiden numerojen edessä vuosikokouksemme päättikin vedota erikoisesti kannatusyhdistyksemme jäseniin lausuen toivomuksen, että kukin heistä lahjoittaisi, sen mukaan kuin katsoo voivansa antaa, vuotuisen kannatusmaksun lisäksi jonkin summan opiston rakennusrahaan. Jokaisen tällaisen lahjan otamme erikoisen kiittollisin mielin vastaan, sillä pienikin sellainen vähentää vaikeuksiamme opiston raha-asioitten hoidossa.

Nuorisoliittopiirimme vuosi- ja talvijuhla on tänä vuonna aivan toveripäiviemme edellisenä päivänä, joka on sunnuntai; juhlapaikkana Valtimon kirkko. Sinne meidän on riennettävä joukolla! Toivomme sinne koontuvan runsaasti opistomerkin kantajia. Sieltä siirrymme sitten aloittamaan toveripäiviämme. Valtimolta juna lähtee sunnuntai-iltana ja Nurmeksesta järjestetään kuljetus opistolle heti junan tultua.

Viestimme lähtee nyt uudelle vuositapaleelle. Pahin este on voitettu, kun paperinsaantimme on nyt todennäköisesti varma. Nyt olisi vain saatava lehtemme levikki nousemaan. Emme ole tahtoneet muuttaa Viestin tilaushintaa, vaikka se ei olekaan enempää kuin viisi kirjepostimerkkiä. Mutta me toivomme, että yhteisesti yrittäen saamme tarvittavat varat kokoon. Sitä varten meidän on tarjottava lehteämme tuttavillemme ja sopivissa tilaisuuksissa suuremmallekin yleisölle. Kun

Jatkuu 15. siv.

Faint, illegible text visible through the paper, likely bleed-through from the reverse side of the page.

Metsämökkiä

Faint, illegible text visible through the paper, likely bleed-through from the reverse side of the page.

